

ת"פ 66924/11/20 - מדינת ישראל נגד גיל להט, אלירן יסקוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 66924-11-20 מדינת ישראל נ' להט ואח'

תיק חיצוני: 40619/2017

לפני כבוד השופט אביחי דורון

מדינת ישראל

מאשימה

נגד

1. גיל להט

נאשמים

2. אלירן יסקוב

החלטה

בסופו של יום, ההכרעה האם להחיל הגנה מן הצדק הינה פרי איזונים בין ערכים ואינטרסים התומכים בניהול ההליך הפלילי (דוגמת מיצוי הדין עם עבריינים, הוצאת האמת לאור, הגשמת מטרות הענישה, שמירה על ביטחון הציבור והגנה על זכויות הקורבן), לבין ערכים ואינטרסים התומכים במסקנה כי אין לנהל הליך פלילי (דוגמת ההגנה על זכויות היסוד של הנאשם, אי-מתן לגיטימציה להתנהלות פסולה של הרשות והאפקט החינוכי הגלום בכך כלפי הרשות, שמירה על טוהר ההליך השיפוטי ושמירת אמון הציבור בבית-המשפט). בית המשפט נדרש לשקלל ערכים ואינטרסים אלה ולהעניק לכל אחד מהם את המשקל הראוי לו בנסיבות העניין...".

ברע"פ 1611/16 מדינת ישראל נגד יוסי יוסף ורדי [פורסם בנבו] (31.10.18) נקבע, בין השאר:

"בישראל הוכר זה מכבר השיהוי כעילה להגנה מן הצדק. לאור מכלול השיקולים שנמנו לעיל, נקבע בעבר כי השיהוי בהגשת כתב האישום עשוי להביא להחלתו של עקרון ההגנה מן הצדק - כאשר הימשכות הליכי החקירה וההעמדה לדין התנהלו בעצלתיים, והביאו לפגיעה ממשית ביכולתו של אותו נאשם להתגונן, או כאשר חלוף הזמן מעורר סתירה עמוקה לחובת הצדק וההגיונות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין". וכן: "אכן, לצד ערכי המהות בדבר האינטרס הציבורי בהעמדתו לדין של העבריין, ומתן אורך רוח לרשויות החקירה לבצע את מלאכתן בהתאם לשיקוליהן ולמורכבות העבירה - אין להקל ראש באפשרות כי חלוף זמן משמעותי בהעמדה לדין יביא לשיבוש באורחות חייו של הנאשם, ואף יביא לפגיעה בהגנתו - בגין אובדן ראיות והיטשטשות זיכרונם של עדים רלבנטיים". אכן, דוקטרינת ההגנה מן הצדק מתייחסת למגוון רחב של פגמי צדק וביניהם שיהוי בלתי מוצדק".

קיים ניגוד חד בין הרציונל העומד בבסיס הנחיות היועמ"ש, כמו גם הנחיות המשנה ונהלי אח"מ שצוטטו לעיל, לבין אופן ואופי הטיפול בתיק. לבית המשפט לא הובהרו נסיבות כלשהן שהיו עשויות להסביר, ולו במידה מועטה, את השתלשלות הטיפול בתיק. על פניו לא מדובר בחקירה מורכבת במיוחד, לא נטען כי הייתה בעיה לאתר מי מהנאשמים, וגם לא מהעדים, אין מדובר בעבירה סבוכה המחייבת התייעצויות מיוחדות.

לאחר שבחנתי את הדברים על פני המבחן התלת שלבי, מצאתי כי הפגמים שנפלו בעצם הגשת כתב האישום ובהליך הפלילי במקרה דנן, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, הינם בעלי עוצמה ומשקל גבוהים.

אזכיר חלק מהם שוב:

- כתב האישום הוגש 3 שנים ו-10 חודשים לאחר אירוע העבירה, בשיהוי של 11 חודשים מהמועדים הקבועים בהנחיות, לאחר קיזוז זמני החקירה, ללא אישור היועמ"ש.
- אישור היועמ"ש ניתן רק לאחר שהוגשה בקשה לביטול כתב האישום, למעלה משנתיים לאחר הגשת כתב האישום, ובפועל 6 שנים ושלושה חודשים לאחר אירוע העבירה.
- בשום שלב לא עמדה המאשימה בחובותיה על פי הנהלים וההנחיות לקבל אישורים להגשת כתב האישום בשיהוי כה ניכר, לא מראש יחידת התביעות, פרקליט המחוז או פרקליט המדינה.
- לא ניתן שום הסבר על השיהוי, ולבד מטבלת תנועות התיק לא ידוע לבית המשפט דבר על נסיבות השיהוי ועילותיו.
- הטיפול בתיק על ידי יחידות החקירה והתביעה סותר וחותר תחת הרציונלים מכוחם ניתנו ההנחיות המוזכרות.

מצאתי כי על רקע פגמים אלה - המשך ההליך עלול לפגוע בתחושת הצדק וההגינות המשפטית.

לאחר שבחנתי את הערכים התומכים בין הערכים והאינטרסים **התומכים בניהול ההליך**: מיצוי הדין עם העבריינים, הוצאת האמת לאור, הגשמת מטרות הענישה, שמירה על ביטחון הציבור, הגנה על זכויות הקורבן ועשיית הצדק עם הקורבן, אל מול הפגמים בהליך המהווים גם תמונת מראה של התייחסות המאשימה לערכים שאזכרו, דומני שבמקרה זה גוברים **האינטרסים התומכים בהפסקת ההליך**, ובהם, בין היתר, יכולת המבקש לנהל משפט, עינוי הדין הממושך שנגרם, וגם שמירה על אמון הציבור בבית המשפט.

אשר על כן אני מקבל את הטענה להגנה מהצדק בשל הפגמים שדבקו בכתב האישום והשיהוי הרב שבו הוגש, כאמור בסעיף 149(3), ו-10(1) ומורה על ביטול כתב האישום לפי סעיף 150 לחסד"פ התשמ"ב-1982.

באשר לבקשת המאשימה ל"עיון חוזר" בהוצאות שהטלתי עליה, אני סבור כי המאשימה צודקת בטענתה כי נפלה שגגה בהחלטתי בהיותה סותרת דבריי בהחלטה קודמת, ואינה עולה בקנה אחד עם סעיף 21 לתקנות סדר הדין הפלילי.

יחד עם זאת, צודק המבקש בטענתו כי מדובר בהחלטת ביניים שאין עליה זכות ערר, ולא ב"בקשה לעיון חוזר" כמהותה בחוק, ולכן **אני דוחה את בקשת המאשימה.**

ניתנה היום, כ' אייר תשפ"ג, 11 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

